

[Niels Højland]

omkring bøde- og konfiskationskrav i forbindelse med ulovligt fiskeri bringes i overensstemmelse med de regler, der gælder ved andre lovovertrædelser?»

Begrundelse

Spørgeren savner begrundelse for, at bøde- og konfiskationskrav i forbindelse med ulovligt fiskeri (landing af for mange fangede fisk) opgøres på baggrund af fangstens bruttoværdi og ikke som gældende praksis ved andre lovovertrædelser efter nettoprincippet.

Det forekommer spørgeren aldeles urimeligt, at bøde- og konfiskationskrav opgøres på baggrund af bruttoværdien af fangsten, og at myndighederne ikke tillader fiskerne at fratække omkostningerne, dvs. skat og moms, som allerede er afregnet til myndighederne, lønninger til mandskabet, skibets omkostninger osv. Fiskerne har jo ikke tjent bruttoværdien, men alene nettoværdien, hvilken ofte er mellem 5 og 15 pct. af bruttoværdien.

Spørgeren er bekendt med, at domstolene i andre sager almindeligvis indrømmer sådanne fradrag, inden grundlaget for fastsættelse af bøde- og konfiskationskrav opgøres og straffen udmåles.

Det forekommer spørgeren helt uacceptabelt, at myndigheder, der jo har modtaget både skat og moms af fangstværdien, efterfølgende kan idømme fiskerne bøde og konfiskation på grundlag af bruttoværdien. Det er inkonsekvent i forhold til de principper, der er gældende i andre sager.

Alene størrelserne og omfanget af de idømte bøder og konfiskationer til fiskerne indikerer, at de dømte fiskeres forbrydelser af myndighederne takseres som værre end voldtægt, børnemishandling, vold mod sagesløse, handel med narko, miljøovertrædelser m.v., for hvilke forbrydelser straffene er langt mindre.

Spørgeren er af den opfattelse, at fiskerne ligesom myndighederne er bevidste om overtrædelserne af de tildelte kvoter. Fiskerne kan nemlig ikke undgå at fange fisk i større mængder end af myndighederne tilladt. Fiskernes forbrydelse består derfor alene i, at de ilandbringer fangede fisk og ikke smider dem ud igen, da fiskene allerede er døde. Og at smide allerede fangede fisk over bord må anses for en totalt tåbelig handling og tilmed som noget miljøsvineri.

Fangede fisk repræsenterer en vigtig fødevareressource, en værdi, som der har været omkostninger forbundet med at fange, en værdi for de arbejdspladser i industrierne på land, som behandler og forarbejder fisken, samt en valutaskabende værdi til gavn for samfundet. Mange lokalsamfund er totalt afhængige af fortsat fiskeri, men når fiskerne knækkes af de helt urimelige bøde- og konfiskationsstørrelser, knækkes også eksistensgrundlaget for lokalsamfundene.

De økonomiske straffe til fiskerne er helt uden hold i virkeligheden og er et retssamfund uværdige. Straffe, der alene har til formål at tilintetgøre og knække den enkelte fuldstændig, i dette tilfælde fiskerne, hører hjemme i totalitære regimer.

Det er afgørende stødende for spørgerens retsopfattelse at være bekendt med de bøde- og konfiskationsstørrelser, som idømmes de fiskere, der alene fisker i et hav, der er fyldt med fisk, og dermed overskrider de tildelte kvoter, et forhold, som myndighederne også er godt bekendt med. At fiskerne føler afmagt, er forståeligt.

Spørgeren, der normalt bryster sig af at leve i et retssamfund, er på baggrund af ovenstående kommet i tvivl herom, og indtil forholdene er ændret, vil tvivlen fortsat eksistere.

Spørgeren efterlyser derfor omgående initiativer fra ministeren, der ændrer retstilstanden for fiskerne og bringer straffene i overensstemmelse med virkeligheden og med de straffe, der idømmes alle andre.

Svar (9/3 94):

Fiskeriministerens (Bjørn Westh):

Idet jeg henviser til mit svar på spørgsmål nr. S 789 og 790, kan jeg oplyse, at Fiskeriministeriets praksis i sager om bøde og konfiskation er fastlagt i henhold til domstolspraksis og som følge heraf i overensstemmelse med gældende praksis på andre retsområder.

De i begrundelsen for spørgsmålet nævnte udgifter til lønninger til mandskab og skibets omkostninger er udgifter, der i overensstemmelse med gældende praksis anses for nødvendige for at realisere overtrædelserne.

Der er da heller ikke givet fradrag for disse udgifter i den i svaret på spørgsmål nr. S 789 refererede højesteretsdom.